Месечни извештај

Април, 2009

www.srbizasrbe.org

Извештај бр. 4

Писмо донаторима

Поштовани донатори, чланови и пријатељи,

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ И РАДОСТ ДОНЕСЕ!

Највећи Хришћански празник Васкрс ни ове године нисмо пропустили да обележимо пре свега међу својим породицама, пријатељима и Православним црквама, а потом и да испред организације улепшамо празник многим породицама, овог пута са територије Косова и Метохије, које је пре нешто више од годину дана насилно отето од матице Србије. До данас велики број српских породица са Космета је самовољно или насилно отерано са својих огњишта, што је живот за преостали српски живаљ учинио неупоредиво тежим и болнијим. Додатни терет муке и патње народу свакако намеће и држава Србија својим (не)радом и (не)бригом према својим грађанима.

Хуманитарна организација Срби за Србе у току априла припремали је велику акцију, четврту по реду радну посету Косову и Метохији под називом "Васкрс-Космет 2009". Акција је обухватила девет породица са Косова и Метохије.

Породица Станојковић из села Сушиће код Штрпца посетила је своје рођаке у Београду што смо искористили како би ову једанаесточлану породицу представили широј јавности али и како би имали прилике да се упознамо и угостимо у престоничком граду. Активисти наше организације из Београда и Бара угостили су породицу на Калемегданској тврђави, где смо дечицу одвели у Београдски ЗОО Врт. Након добродошлице од стране Вука Бојовића, деца су имала прилике да уживају у пријатној атмосфери, као и дечијим луна парком, на који смо их одвели пред крај посете. Задовољни и пуни утисака растали смо се са њима у нади да ћемо их врло ускоро посетити и у селу Сушиће код Штрпца.

Пред крај априла уследила ја и конкретна акција представника наше организације на Космету. Укупна новчана сума коју смо припремили за помоћ износила је 2.100 евра. Поред тога, породици Радосављевић из Клине, тачније дечацима Николи и Ђорђу обезбедили смо нову кошаркашку таблу која већ увлико краси њихово двориште, како би кошаркашку лопту имали у шта да убацују уместо што су је до сада одбијали о лимену конструкцију.

Уз свесрдну помоћ пријатеља из организације "Мајка девет Југовића" обишли смо породице из општине Витина**:** Радосављевић, Денић из Врбовца, Ђузић, Влајковић, Бојић, Нисић, Денић из Страже, а помоћ ће бити уручена и породици Перић из Новог Брда**.** У овој акцији купљени су санитарије за купатило, два замрзивача, четири кревета, две веш машине, и два фрижидера. Робу смо као и до сада купили у српским продавницама намештаја и беле технике који су нам и овог пута изашли у сусрет са попустима на велику количину. У току маја сва роба ће бити испоручена породицама поново уз помоћ "Мајка девет Југовића" која такође одржава рад народних кухиња на Космету.

У Републици Српској смо посетили породицу Михић која ће у наредном периоду имати потребу за помоћу наше организације у набавци хране и основних животних потребштина.

У мају смо планирали да наставимо помоћ породицама у Рашкој области и Републици Српској. Такође, у припреми је и поновна посета породици Мајор код Врбаса где ће наша организација заокружити финансијске потребе за коначно пресељење у нови дом, из предходног који је изгорео. Уз помоћ наших донатора, пријатеља и волонтера настављамо вредан рад.

С поштовањем,
Скупштина организације

Васкрс на Космету 2009

Извештај: **Милош Марковић**, члан Скупштине

Представници хуманитарне организације Срби за Србе из Београда боравили су током 27. априла, 2009 у јужној српској покрајни Косово и Метохија у склопу четврте по реду хуманитарне акције под називом **ВАСКРС НА КОСМЕТУ**.

Помоћ наше организације добило је осам породица на Космету: **Радосављевић, Денић из Врбовца, Ђузић, Влајковић, Бојић, Нисић, Денић из Страже, и Перић**.

У раним јутарњим часовима 27. априла стижемо у Звечан где остављамо кошаркашку таблу купљену за породицу Радосављевић из Клине. Са нашим, сад већ великим пријатељем из организације Мајка девет Југовића Иваном Костићем, без кога не би могли ни да реализујемо наше акције, крећемо ка општни Витина.

Породица Денић, село Врбовац, општина Витина

Стижемо у село Врбовац, у народну кухињу где на нашу велику радост видимо да кухиња као и недавно освештана пекара чије смо покретање и ми подржали у некој од претходник акција ради пуном паром. Из те народне кухиње храни се 157 чланова општине Витина.

Прва породица коју смо посетили је породица **Денић из села Врбовац** која броји 8 чланова тј. 6 деце где најстарија ћерка има 21 годину а најмлађи син 4 године. Иако је најстарија ћерка завршила средњу школу, родитељи немају могућност да јој помогну при даљем школовању пошто сем мајчине плате која ради у народној кухињи у Врбовцу немају никаквих примања. После разговора са породицом која је иначе веома скромна и која поред малих примања и скромних услова држи своју кућу и имање чисто и уредно. Договорили смо се да пошто ће им Епархија и орг. Мајка девет Југовића направити купатило које немају, наша организација је преузела обавезу да купи све потребне санитарије и уређаје за исто.

Одатле настављамо даље ка селу Могила где ћемо посетити три српске породице, а где нам се прикључио и отац Звонко чија је парохија управо општина Витина. Прва на реду је била породица **Ђузић** која има три сина узраста 4, 3 и 2 године. Најмлађи син је тешко болестан и родитељи који живе од очевог надничења једва успевају да сина кад треба одведу у болницу у Београд. После разговора са мајком, породици Ђузић смо одлучили да купимо замрзвивач.

Настављамо даље у посету породици **Влајковић** која броји 9 чланова. Најстарији члан породице Серафин Влајковић има два сина од којих је један ожењен и има четворо деце. Породица нема никаквих примања али су веома вредни и живе само од рада на њиви коју такође изнајмљују пошто немају своје земље. Ову породицу смо обрадовали са новим креветом и замрзивачем и

Васкрс на Космету 2009

ако је њима стварно било потребно још много тога па смо им обећали да ћемо приликом следеће наше посете поново их посетити и видети шта можемо да помогнемо око тих пољопривредних радова, можда у виду неке машине.

Породица Влајковић у дворишту своје куће

Последња породица у селу Могила је породица **Бојић** која је на нас оставила можда и најбољи утисак. Предобри и прескромни људи који живе у веома тешким условима а који по речима оца Звонка никада нису дошли и тражили ништа за помоћ. Породица има две ћерке и сина од којих је једна ћерка успешно завршила средњу школу и курс енглеског али не може нигде да се запосли. После дужег разговора са породицом одлучујемо да им овога пута купимо два кревета и веш машину и уз поздраве и жељу да следећи пут дођемо и останамо дуже напуштамо село Могила и крећемо ка селу Клокот.

У селу Клокот посећујемо породицу **Нисић** са четворо деце. Сва деца иду у школу и добри су ђаци! Домаћин породице ради као црквењак. Своју кућу у којој живе деле са још једном породицом, а своју децу прехрањују од дечијег додатка. Породици Нисић смо овај пут купили фрижидер!

Породица Нисић у свом дому

Последња породица у овој нашој хуманитарној акцији је породица **Денић** чију смо фамилију тј. брата домаћина породице посетили прошли пут. Мајка је била кући са најмлађим чланом, а сва остала деца тј. њих петоро су била у школи. У неку руку нам је жао што нисмо имали прилику да видимо, упознамо и сликамо се са свом децом чије смо породице овај пут помогли али нам је исто тако драго и веома смо задовољни што су сва деца била по школама и вредно учила и радила да сутра могу помоћи својим родитељима да се бар мало извуку из тешког стања у којем живе. Породици Денић смо купили кревет и фрижидер.

Породици **Перић** коју смо прошли пут посетили у склопу Божићне акције током јануара месеца смо овај пут одвојили средстава за куповину веш машине пошто им је скоро уведена вода и канализација, поново све захваљујући протиници Светлани Стевић која води организацију Мајка девет Југовића.

Васкрс на Космету 2009

Најмлађи члан породице Денић

Ту смо и завршили наше посете за овај пут, поново пуни утисака, тужни и потресени судбинама, тешким причама и животима људи, а опет срећни што су они ту где јесу, што не планирају да напусте своја огњишта него се тешким радом труде да својој многобројној деци обезбеде школовање и колико толико нормалан живот. Њима је наша помоћ, иако скромна, пуно значила, свим породицама, али још више охрабрила чињеница што их је неко посетио, што неко није заборавио да они постоје, да су и они грађани земље Србије која не брине о њима и која их је оставила на милост и немилост да се самостално боре за свој опстанак у веома тешким, може се слободно рећи скоро немогућим условима за живот.

У Грачаницу стижемо у поподневним часовима где робу купујемо код наших пријатеља и сарадника у продавницама Горење и Кристал где смо поново добили попусте на куповину робе и овим путем им се захваљујемо што су нам и овог пута изашли у сусрет. Остало нам је толико времена да посетимо манастир Грачаница и полако кренемо назад за Београд.

Морамо поново да истакнемо велику захвалност организацији Мајка девет Југовића на челу са протиницом Светланом Стевић као и Иваном Костићем, људи-хероја без којих овај наш пут не би био могућ. Епархији Рашко Призренској и оцу Звонку, пароху у општини Витина. Такође, захвалност дугујемо продавницама намештаја Кристал и беле технике Горење који су нам и овог пута изашли у сусрет са попустима на купљену робу. Да напоменемо, у ову акцију су се укључили СПЦ Св.Ђорђе и Српска заједница из Синсинатија, патриотски форум Српска Елита, као и наравно редовни донатори и волонтери наше организације без којих ни рад ове организације не би било могуће организовати. Ову посету медијски је поново испратила новинарска екипа Вечерњих Новости, које овом приликом поздрављамо.

Породица Бојић са оцем Звонком

Као што смо и обећали српском народу и деци на Косову и Метохији врло ускоро ћемо се вратити поново да их обиђемо и помогнемо, а у међувремену помно ћемо пратити и медијски подржати активности других хуманитарних организација и удружења која своју помоћ усресређују на територију ове свете српске земље!

Угостили смо Станојковиће

Извештај: **Иван Стијовић, члан Скупштине**

Породица Станојковић са СЗС на Калемегдану

Хуманитарна организација Срби за Србе, а у склопу акције "Космет - Васкрс 2009", угостила је у Београду једну од најмногобројнијих српских породица са Косова и Метохије, са 9-торо деце, из забаченог села Сушиће (подно Шар Планине) општина Штрпце. Породицу Радована и Љиљане Станојковић примили смо отвореног срца, прошетали Београдом, Вртом добре наде, Калемегданом и Кнез Михајловом. Најрадоснија су била деца, а то нам је и био циљ. Уз помоћ Вука Бојовића, директора Бео-Зоо Врта и предузећа Адриа д.о.о. уприличили смо деци незаборавне тренутке. Породици смо донирали трошкове превоза, а најмлађе орасположили са овогодишњим првим сладоледима и др. слаткишима.

Посета породице Станојковић где је отац те породице Радован са својом женом Љиљаном и деветоро деце био код своје сестре и зета који су расељена лица са Косова и Метохије а који су тренутно болесни уприличена је дочеком те породице од стране хуманитарне организације "Срби за Србе" да би им бар мало ублажили тугу и бол која их је снашла у овим тешким економским и људским временима, јер економски проблеми су решиви а људски су много комплекснији од њих, зато смо ми њима изашли у сусрет да би осетили мало те људскости од нас и дошли до спознаје да нису сами а човек кад није сам он није ни изгубљен.

На договорено месту у улици кнеза Михајла чланови хум. орг. "Срби за Србе" уприличили су дочек два јунака са својих девет Југовића, који су на Косову зрачак наде за оне који су доле остали и да ћемо се некад ипак доле и вратити, јер за добре људе увек има места у овој нашој лепој земљи Србији! Само виђење донело је ведрину на лица наших драгих гостију из Старе Србије, са Косова а што је нама учинило велико задовољство и част да смо им бар мало ведрине вратили на њихова напаћена лица у овом тешком и суморном времену.

А пошто нисмо желели да само причамо о тешким и ситуацији у којој се налазе желели смо тој деци која су дошла са Косова да покажемо и бољу страну живота, зато смо уз помоћ Госп. Вука Бојовића директора ЗОО врта Београд који се и иначе зове врт Добре наде уприличили посету да деца могу да виде разне животиње и њихова станишта. Ако је Вук Бојовић могао да направи таква станишта у золошком врту за разне животиње ваљда можемо и ми нашим људима да направимо на Косову и Метохији, јер

Угостили смо Станојковиће

то они стварно и заслужују, а њима овакве људскости није напретек. Зато наша организација и постоји не да би ширила националну нетрпељивост него да би ширила слогу и љубав међу људима и чинила им добро што је у духу нашег програма и вере у наш заједнички циљ. А тај циљ је једним делом и данас остварен јер осмех који се видео на лицима те деце био је велики мелем за наше душе!

Када мали Станојковићи улазе у мала кола луна парка и возе први пут нешто што свако градско дете може да вози сваки дан ми смо били заиста срећни као да смо ми били та мала деца која су се ту возила. Неможе се речима тај призор описати а нас као да су очи варале када смо гледали та раздрагана лица као да никакву бригу немају. Бар смо им на тренутак детињство учинили лепшим а које они проводе у свом селу Сушићу са 28 српских кућа на 8 километара од Штрпца као да су у логору и то на свега 30 квадратних метара стамбене површине у овој уједињеној и слободној Европи. Само нам није јасно шта смо ујединили са њом, када једна честита и многочлана породица нема разумевања за хуманије услове живота, достојне човека.

А та породица не тражи нешто много, нити куле и градове већ скромну људску срдачности и помоћ да бар мало удостоји тај свој живот, јер ово сада што примају за свега четворо деце а дечији додатак је од 7.000 динара за Гинисову књиигу рекорда или за Минимаксову емисију ТУП-ТУП која је некад била актуелна. А кад томе додамо и око 10.000 динара социјалне помоћи а где дечји додаци касне 4 месеца онда то није за подсмех ни за ове емисије него је стварност над којом се морамо запитати. А стварност је таква да сваки члан те породице располаже са 2,72 метра квадратна што неке љупке животиње имају више у зоо врту добре наде него они што имају доле на Косову а које је још увек српско управо због ове и осталих многочланих породица на које нико не обраћа пажњу а које су вољне доле да остану не напуштајући родно огњиште нити продајући своју дедовину као што је и ова.

Такве породице треба гајити и чувати као пример другима јер оне доводе до тога да се свест и духовност нашег народа доводи на већи ниво од овога на коме се сада налази. Јер ова породица са својих деветоро деце представља истрајност српског народа и његово вере у боље сутра а са друге стране представља обавезу ове државе у којој се налазе и нас као грађана који чувамо и гајимо нашу дугу историјску и патриотску традицију. Нека ова репортажа буде молба и апел свим добрим људима а поготово органима републике Србије у нади да ће разумети проблеме и показати спремност да исте и реши, на најбољи могући начин, јер нас је ионако мало остало, чак и за свађу.

То је и обавеза наше организације и наших предака који су нам то у завет оставили, па макар обилазили хиљаду прагова свих чиновника ове земље који би по правилу требали да служе народу јер их је исти тај народ и изабрао да би му било боље а живот био достојанственији ма у ком делу ове прелепе наше земље живели. Нека нам је Бог у помоћ и разумевања добрих људи, јер једно добро на Косову није довољно као што ни једна ласта не чини пролеће.

СЗС у посети Михићима

Породица Михић на оккупу у свом дому

Извештај: **Добрина Кусмук, члан Скупштине**

Породица Михић живи у Павловцу (општина Источно Сарајево, Република Српска) у старој војној команди на самом рубу општине у поприлично пустом крају. Братислав и Марина имају 6 дјеце: Сања која је напунила 18 година и живи сада у Бања Луци, Бенјамин 14, Милена 12, Невен 9, Николина 6, и Срђан 3 године. Читав рат су Михићи били у Сарајеву на Кошевском брду са двоје дјеце. Братислав је покушавао макар дјецу да извуче али безуспјешно. 1993 године му је граната убила сина Марка који је имао 21 мјесец и како каже Невен "нису га стигли ни сликати...". Када се рат завршио изашли су из града као многи Срби и тада је започео њихов живот избјеглице.

Братислав је успио продати гарсонијеру од 17 м2 коју је имао на Кошевском брду и купити дунум земље на периферији Бања Луке (он је поријеклом из тог краја) али сви његови планови су ту стали и никад није успио породици саградити дом да могу напустити те једине две просторије у команди гдје их је склонио.

Братислав ради у Тржном центру "Том" као физички радник и мимо његове плате Михићи примају још неких 390 КМ дјечијег доплатка и социјалне помоћи који таман покрију трошкове живота те многобројне породице тако да уштедити никад нису могли да дјеци обезбједе и кров над главом. Удружење "Мајке са четворо и више дјеце" из Источног Сарајева их је уврстило на списак за прављење куће овог прољећа па се Марина још једино томе радује мада помало и не вјерује јер "никакав папир" није добила за то.

Дјеца сањају и веселе се некој својој будућој соби. Ту гдје су нико нема ни свој кутак јер једноставно простора за тако нешто нема. Од почетка рата па све до данас та се породица бори са оним што сама створи и са минимумом што им је по закону држава дужна додијелити а да се нису ником обратили за помоћ. Међутим за отприлике мјесец дана они остају без и те једине драгоцијене плате и требају помоћ наредних 3 године колико оца неће бити кући. Због насиља осуђен је на затворску казну.

Центар за социјални рад Источно Сарајево је исцрпило све опције које су законом предвиђене тако да се и они залажу да та породица уђе у прогам "сталних породица" Хуманитарне организације СзС и да уз помоћ наших донатора помогнемо дјеци Михића у том кризном времену док им се отац не врати и поново не почне радити.

Сви су ме испратили тог кишног дана до врата куће, без да нешто траже, као неког ко је случајно свратио до њих и ко се више неће вратити...неког кога неће ни очекивати а камоли му се надати јер на то очито нису навикли...

План рада за месец мај

Породица Петровић

Породица Петровић, село Постење код Новог Пазара ће у току месеца маја прва примити помоћ наше организације. Планирано је да са 35.000 дин. породици помогнемо једнократно у куповини хране и хигијенских пакета неопходних за свакодневни живот. Акцију ће спровести представник наше организације у Новом Пазару Милош Тиосављевић. Породица Петровић живи у селу Постење, 6 км од Новог Пазара. Станују у старој породичној кући из 1941 године, са још две породице. Петровићи имају шесторо деце, најстарија Мирјана 21 година, Данијела 19, Драгана 13, близнакиње Милена и Јелена 12, и најмлађа Марија од 8 година.

Породица Петровић испред своје куће

Породица Мајор са представницима СЗС

У току прве половине маја планирали смо да породицу Мајор код Врбаса чија је породична кућа пре неколико месеци изгорела у пожару коначно преселимо у нови дом. Наша организација обавезала се да у хитном року покрије потребну суму неопходну за куповину куће у којој ће пет најмлађих Мајорова моћи да безбрижно настави своје детињство. Ова акција ће свакако бити једна од најзначајних у последње време коју смо планирали јер ћемо уједно и у потпуности решити егзистенцијални проблем ове породице. Акцију помоћи смо управо ми и покренули па би је на веома леп начин привели крају. Заједно са нама акцију ће подржати новинари Политике и других јавних медија у Србији који су раније извештавали о проблему који је задесио Мајорове.

У другој половини маја покушаћемо да са новчаном помоћу од око 300 евра једнократно помогнемо породицу из нашег редовног програма помоћи Илић са Мањаче у Републици Српској након што нас је мајка обавестила да поново имају проблем да деци обезбеде храну.

Финансијски извештај

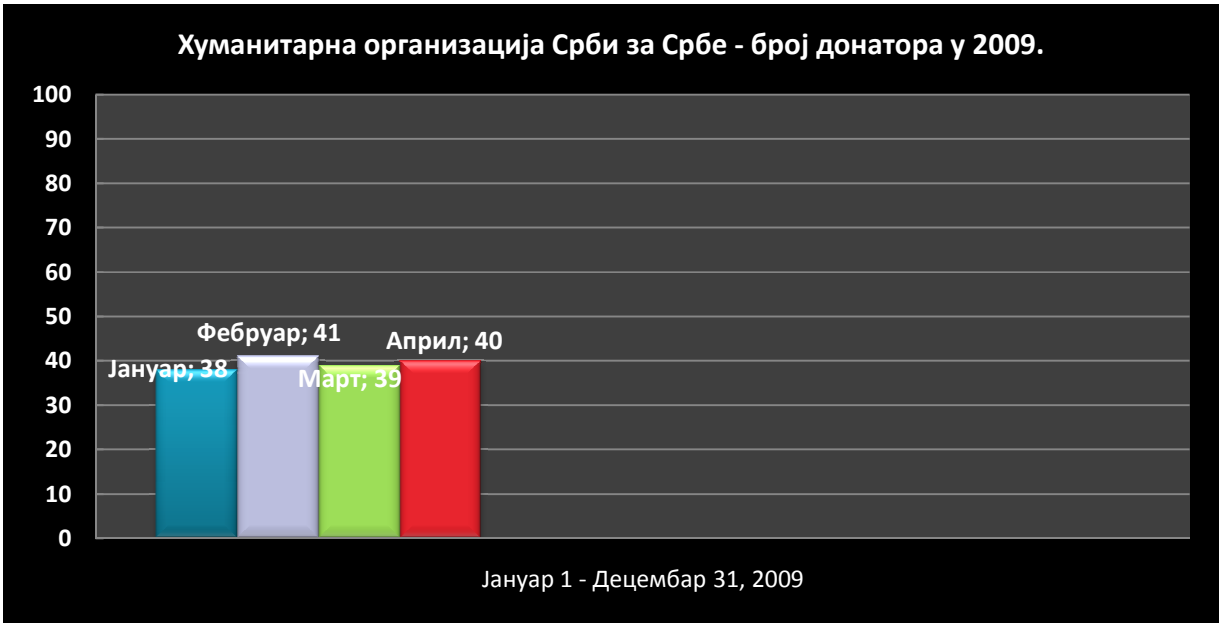

Оружје на жалост ја немам,
ни пушку,
ни мач,
ни сабљу!
Моје Косово чувам
сопственим животом,
вером,
надом,
и љубављу!

Јована Радовановић, Ораховац, Србија

Хуманитарна организација Срби за Србе

http://www.srbizasrbe.org

ДЕЦА СУ НАША БУДУЋНОСТ!